

Sygn. akt II AKa 212/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Krystyna Mielczarek (spr.)
Sędziowie:	SA Jarosław Papis SO del. Sławomir Lerman
Protokolant:	sekr. sądowy Kamila Jarosińska

przy udziale H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r.

sprawy

T. S.

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 148 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 15 lipca 2013 r., sygn. akt IV K 28/13

na podstawie art. 437 §1 i 2 kpk, art. 438 pkt 4 kpk oraz art. 624 §1 kpk

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu karę obniża do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. – Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu przed sądem drugiej instancji;
- zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 212/13

UZASADNIENIE

T. S. oskarżony został o to, że w dniu 15 marca 2012 r. w K., w domu jednorodzinnym przy ul. (...), działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia Z. S., jednokrotnym uderzeniem noża kuchennego ugodził wymienionego w brzuch, powodując u niego ranę kłutą powłok brzucha po stronie lewej, która spowodowała naruszenie czynności

narządu ciała na czas trwający nie dłużej niż siedem dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na opór pokrzywdzonego oraz działania obronne podjęte przez obecnego na miejscu zdarzenia P. B., a następnie obezwładnienie przez przybyłych funkcjonariuszy policji, to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 §1 kk i z art. 157§2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi uznał oskarżonego T. S. za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 13§1 kk w zw. z art. 148§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i na podstawie art. 148i kk w zw. z art. 14§1 kk, art. 11 §3 kk i art. 60§2 pkt 1 i 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie zawiera również rozstrzygnięcie o dowodach rzeczowych, zaliczeniu oskarżonemu T. S. okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności oraz o kosztach postępowania (375-376).

Wyrok ten obrońca oskarżonego zaskarżył apelacją zarzucając rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego T. S. poprzez nieprawidłowe zastosowanie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary bez uwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących, tj. kary wyrażającej się w szczególnej punitywności, naruszającej zasadę sprawiedliwości wyroku w kontekście wysokości orzeczonej kary wobec oskarżonego przy pominięciu przez Sąd I instancji istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci:

- a) zachowania się pokrzywdzonego przed zdarzeniem i jego przyczynia się do powstania u oskarżonego silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami wyrażającego się m .in.: w wieloletnim znęcaniu się fizycznym i psychicznym nad oskarżonym i jego rodziną, ciągłym wszczynaniem awantur oraz groźbami pozbawienia oskarżonego i jego najbliższej rodziny miejsca zamieszkania,
- b) nie nadaniu właściwej wagi okolicznościom, takim jak: przyznanie się przez oskarżonego już podczas pierwszego przesłuchania do popełnienia zarzucanego czynu, przeproszenia pokrzywdzonego przez T. S. i wybaczenia synowi przez ojca oraz braku żądania przez pokrzywdzonego ścigania i ukarania oskarżonego, nie uwzględnieniu właściwości i warunków osobistych, którymi charakteryzuje się T. S..

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej tj. w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu (k. 432-436).

Na rozprawie apelacyjnej obrońca poparł złożoną apelację i wniósł o wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk, prokurator wniósł o utrzymanie mocy zaskarżonego wyroku (k.475 v).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, iż w wyniku jej złożenia zaistniała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku i wymierzenia T. S. kary 3 lat pozbawienia wolności.

Wskazać jednak należy, iż dla obniżenia wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego decydujący wpływ miała postawa oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, a także jego właściwości i warunki osobiste, a nade wszystko fakt, iż pojednał się on z pokrzywdzonym Z. S., nie zaś, jak chciał tego skarżący, szeroko opisywana motywacja oskarżonego czy sposób zachowania jego ojca przed zdarzeniem.

Jak podnosi się w orzecznictwie rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Zarzut rażącej niewspółmierności kary można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy jakkolwiek mieści się ona w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa,

jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku. (wyrok

Sądu Apelacyjnego w Łodzi - II Wydział Karny z dnia 2 kwietnia 2013 r. sygn. akt II AKa 32/13, <http://orzeczenia.lodz.sa.gov.pl>).

Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy winien był bowiem nie negując wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, większą uwagę przywiązać do oceny zachowania oskarżonego, świadczącego o tym, że żałuje tego co zrobił i ma świadomość, że wyrządził swojemu ojcu ogromną krzywdę.

Z ustaleń sądu meriti wynika wprost, że w toku postępowania sądowego oskarżony jednoznacznie potępił własne zachowanie, przeprosił pokrzywdzonego, zaś na sali sądowej doszło do jego pojednania z Z. S.. Jak podkreślił sam Sąd Okręgowy reakcja oskarżonego na sali rozpraw była szczerą, wyraził on skruchę, przeproszał ojca w sposób naturalny, spontaniczny i nie wymuszony, świadczący, iż faktycznie żałuje tego co zrobił. Ten ostatni zaś swojemu synowi wybaczył. Uprawnionym było również zdaniem sądu wnioskowanie o incydentalności zdarzenia. Nadto pokrzywdzony wielokrotnie powtarzał, że nie chce by karano jego syna, chciałby natomiast, aby miał on możliwość powrotu do normalnego życia, podjął pracę i zarobił na rodzinę. Oskarżony, co także warto podkreślić, na żadnym etapie nie utrudniał prowadzonego postępowania, zaś w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią, jako człowiek dość spokojny i opiekuńczy ojciec i mąż.

Sąd I instancji trafnie uznał zatem, że sytuacja taka jest szczególnie uzasadnionym przypadkiem w rozumieniu art. 60 § 2 kk i że najniższa kara przewidziana w sankcji przepisu art. 148 § 1 kk pozbawienia wolności byłaby karą niesprawiedliwą z powodu jej surowości. Z drugiej jednak strony nadmiernie wyeksponował okoliczności obciążające T. S., przede wszystkim działanie pod wpływem alkoholu oraz charakter popełnionego przestępstwa uznając, że postulowana przez obronę kara pozbawienia wolności miałaby jedynie charakter symboliczny.

Z powyższym twierdzeniem nie można się jednak zgodzić. Wprawdzie oskarżony dopuścił się usiłowania zabójstwa ojca, jednak jego działanie nie wywołało nadmiernych negatywnych skutków, zaś przytoczone powyżej okoliczności świadczą, iż pokrzywdzony oskarżonemu przebaczył, ten zaś zrozumiał naganność swojego postępowania, odczuwa z tego powodu żal, jednocześnie rozumie, że musi ponieść konsekwencje za swój czyn i faktu tego nie kwestionuje, co z pewnością stanowi pozytywną prognozę w odniesieniu do jego procesu resocjalizacji. Sąd Apelacyjny zmienił zatem zaskarżony wyrok, łagodząc orzeczoną wobec oskarżonego T. S. karę pozbawienia wolności do lat 3.

Orzeczona w powyższym wymiarze kara jest zgodna z dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, uwzględniając społeczną szkodliwość czynu przypisanego T. S., stopień jego winy oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągać w stosunku do oskarżonego, a także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec wniosku obrońcy oskarżonego wywiezionego na rozprawie apelacyjnej wskazać należy, iż w toku całego postępowania oskarżony prezentując opisaną powyższej postawę miał pełną świadomość wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody, tj. ugodzenia ojca w brzuch, które spowodowało ranę kłutą powłok brzucha naruszającą prawidłowe funkcjonowanie organizmu na czas nie dłuższy niż 7 dni. Charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego został również stwierdzony na podstawie obiektywnej opinii sądowo lekarskiej (k.169-170). Powyższe wskazuje zatem, iż wniosek obrońcy o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 157 § 2 kk jest całkowicie niezasadny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł, jak na wstępie.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk, zaś o wynagrodzeniu zaś obrońcy z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).